

TRUJ KUNT

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH

PROROK

PETR SAGITARIUS

**TRUJ
KUNT**

**TRUJ
KUNT**

DETEKTIVNÍ PŘÍBĚH

PROROK

PETR
SAGITARIUS

ARGO

Argo © 2024

Petr Sagitarius © 2024

Cover art © Zuzana Sagitariová a Šimon Marek, 2024

ISBN 978-80-257-4549-6 (váz.)

ISBN 978-80-257-4626-4 (e-kniha)

Mé ženě Janě

PROROK

prosinec 2015

Kapitola 1

Roman seděl u stolku na rohové lavici ve své nevelké kuchyni a pozoroval Johanku s Ninou, jak stojí zády k němu u kuchyňské desky a připravují bramborový salát. Cítil se příjemně a spokojeně. Po desítkách let prožíval to, čemu se klišoidně říká kouzlo Vánoc.

Snažil se vzpomenout si na podobně hezké chvílky, ty však dávno zapadaly sněhem jako štědrodenní Třinec za okny. Vybavily se mu jen chvíle, kdy jej po večeři a před rozbalováním dárků nutili rodiče i prarodiče zpívat *Ach, synku, synku*, což bylo v polsko-slezské rodině neobvyklé, neboť šlo o oblíbenou píseň Masaryka, tedy osoby, která podle řady zdejších Poláků připravila Polsko o Těšínsko. Ale otec Saran ji měl rád, a tak jeho syn musel zpívat. O šest let starší bratr se na něj zlomyslně šklebil, zatímco on si připadal nekonečně trapně.

Bylo mu třináct, když bratr utekl na Západ před wojnou, ale předejším před zodpovědností za trestný čin, který spáchal. Prarodiče postupně odešli, nakonec zemřel i otec, takže si s matkou zbyli sami dva. Vánoční svátky pak většinou vypadaly tak, že Roman přišel těsně před štědrovečerní večeří. Pojedli, rozbalili pár dárků, podívali se na pohádku, a před půlnocí zmizel. Na Štěpána dorazil k obědu, neboť mamčině svíčkové nešlo odolat.

Výjimkou byla druhá půlka devadesátek, kdy žil s Klárou Požárovou, stejně starou strážnicí městské policie, tedy něco jako kolegyní. Přestože měli její rodiče domek za městským koupalištěm u vstupu do lesoparku, bydleli spolu v Saranově garsonce u gymplu. Ke Klářiným rodičům by se malý blondatý rapl nepřestěhoval ani za kus masa. Jeden společný Štědrý večer u Požárových mu stačil.

Všechny ostatní během jejich vztahu strávili u paní Saranové ve třech.

Poté co se s ním Klára rozešla a odstěhovala se za novým přítelem kamsi do Budějovic, zůstali s maminkou opět sami. Když se v jeho životě objevila Lenka, kterou si paní Saranová velmi oblíbila, zasedla u jejich stolu i černovláška z Loučky. S jejími rodiči strávil v Bystřici sváteční den také pouze jednou. Loni zase večeřel jen s matkou.

K letošnímu dokonalému vánočnímu štěstí však chyběla ta nejpodstatnější osoba, Romanova matka. Před necelým měsícem si pádem ze schodů zlomila krční páteř a zranění na místě podlehla. Zradily ji nohy znečitlivělé a oslabené neuropatií, když sestupovala ode dveří bytu k výtahu. Soudruzi inženýři umístili zastávku zdviže v mezipatře, což bylo obzvlášť nepraktické ve starších domech z počátku šedesátých let dole v Lyžbicích, kde mezi nájemníky převažovali starousedlíci. Turbulentní období v Saranově rodině završil Romanův bratr, který poté, co z opačné strany zeměkoule dorazil na pohřeb, oznámil, že se čerstvě rozvedl. Podrobnosti neuvedl, ale Romanovi bylo jasné, že své dva synovce a neteř hned tak neuvidí. Petr po pohřbu zůstal v Třinci, v matčině bytě, a nevypadalo to, že spěchá zpět na Nový Zéland, kde vlastnil síť škol potápění.

Pohřeb proběhl v katolickém kostele svatého Alberta ve starém Třinci. Kombinace temné oblohy, vytrvalého deště, chladu a zápachu nedalekých železáren vytvořila loučení s Helenou Saranovou ponurou kulisu. Kněz dojmavě blábolil o nějaké jiné, patrně univerzální ženě, přestože mu Roman dal o matčině životě jasné informace. Kostelníka, který procházel mezi lavicemi, strkal příchozím pod nos pytlík na dlouhé tyči a neodbytně vybíral „na kostel“, měl Saran chuť zmlátit.

„Tomuhle týpkovi bych jednu vrazila,“ pošeptala mu vedle stojící Johanka. Roman se pousmál, jeho klon v dívčí podobě přemýšlel stejně.

Mnohem víc pozornosti než otravný chrastící mužíček v černém kabátě však budila Saranova dcera. Viděl v očích kondolujících

totožnou otázkou: „Kdo je ta hezká blondátá dívka?“ Opatrovnický soud učinil koncem léta z Romana Johanina otce *de iure*. „Oficiální otče,“ dělal si z něj srandu ten roztomilý pražský spratek. I když se s třineckou babičkou setkala čerstvá vnučka jen jednou, krev je krev, patřila sem.

Stejně záhadně však působil i Petr Saran, který stál u rakve s nimi. Vyššího štíhlého a nezvykle opáleného padesátníka znalo jen pár starších sousedů paní Saranové. O existenci bratra Petra dále věděli jen Romanovi nejbližší přátelé, Hotovi, Karolina a Radim Ožana, který mu stejně jako většina kolegů přišel vyjádřit upřímnou soustrast. Do kostela dokonce dorazila i jeho bývalá *femme fatale* Petra.

Nechyběli ani sousedé z domu, kostelové babky, jak říkal důchodkyním, které chodily na pohřby jako do divadla, a podivné existence, mezi nimiž se nacházela i žena podobná bezdomovkyni, které odpudivě páchlo z úst, a plešoun s kluzkou, silně se potící dlaní. Roman si musel ruku ihned otřít o kalhoty, aby neoslizl ostatní. Dorazil i bratranec Karel ze vzdáleného Děčína, s nímž se naposledy viděl někdy před dvaceti lety. Ten se posadil na židli v první řadě hned vedle Niny.

Jediná osoba, která se na pohřbu neobjevila, ač ji očekával, byla Lenka.

Kapitola 2

„Ochutnej, jestli to není málo sláný,“ promluvila na něj Johanka a strčila mu před ústa lžící s bramborovým salátem, jako kdyby chtěla nakrmit batole. Stačilo mu jen otevřít ústa a lopatka s mňamkou vklouzla do pusy. Chvilí nechal reagovat chuťové pohárky a pak sousto spolkl.

„*Cosi tak fajnego jo jeszcze nie jod*,“ použil dědovu oblíbenou hlášku a široce se na své kočky usmál.

„Hele, oficiální taťuldo, mluv česky,“ požádala jej Nina. „Tý tvý polský hatmatilce nerozumíme.“

„Polskej, slanej, sladkej, kyselej,“ natahoval ironicky Roman. „Hlavně že vy dvě Pražandy mluvíte česky.“

„Alespoň víš, co říkáme,“ nedala se odbyt policistka. „Tak co? Máme salát ještě dosolit?“

„Je výborný,“ zamlaskal Roman, „nic mu nechybí. Jste úžasná kuchařky. Vlastně úžasný.“

„Tak dík,“ pravila Johanka a olízla lžici.

Neskutečné, pomyslel si v duchu. Před dvěma lety by ho ani po týdenním halucinování v pralese Mionší nenapadlo, že zažije Štědrý den s pubertální dcerou a s blondýnkou odněkud ze Žižkova, ze které se rozhodnutím opatrovníckého soudu stala znovu obyčejná Johančina teta. S Ninou se však dohodli, že společnou květinu z Prahy zatím přesazovat nebudou. Alespoň do doby, než si ujasní společnou budoucnost. Soužití neobvyklého trojúhelníku, byť na dálku, klapalo, citová pouta během posledních měsíců výrazně posílila. Někdy vřelé intimní přátelství mezi mužem a ženou znamená víc než tak řečená láska jako z amerického filmu. Do své dcery se však nadobro zamiloval.

„Salát máme, tak běž zabít kapra,“ vyzvala jej Nina. Znělo to jako povel.

„Tak to sorry,“ zavrtěl hlavou. „Tohle po mně nechtěj.“

„Střílet do lidí ti nevadí, ale na zabití ryby nemáš žaludek, hr-dino, co?“ smála se.

„To jsou paradoxy, pane Vaněk,“ pokrčil rameny drsný vyšetřovatel ostravské mordparty.

„Děláme si z tebe srandu, taťuldo,“ pravila s klidem Johana. „Kapr to má dávno za sebou a čeká na smažení v igelitce na balkoně.“

„No jo, no. Jsem z vás, holky moje, úplně mimo.“

Byla to pravda. Ženy jeho srdce přijely v úterý večer. Nina si vzala jeden den dovolené, základka na Chelčického, kam chodila Johana, středu taky vypustila, Roman po letech neměl službu. Stačil jim jeden společný bezstarostný den, kdy vybrali hezkou jedličku, koupili nezbytné potraviny a ingredience pro výrobu svátečních pokrmů, a údajně také zmíněného kapra, který odplul

z jeho paměti. Možná proto, že se v Albertu zakecal se známým. Navečer stihli ještě koulovačku v zasněženém lesoparku. Starý mládenec si připadal jako v kýčovitém filmu americké provenience. Obě „baby“, jak Pražandám říkal, byly trénované bojovnice, takže jej bez problémů povalily a vyvályely ve sněhu.

„Nechte toho, kozy, je mi zima na hlavu,“ vzpouzel se, když mu Johana roztírala po temeni sních.

Hrátky mu byly příjemné jen do chvíle, kdy přišel o černého kulicha. Bez něj si v zimě připadal jako nahý. Od léta si s Ninou vyměnili pomyslného kadeřníka. Zatímco ona si nechala vlasy odrůstat a proměnila „pink“ účes v blond střapaté vrabčí hnízdo, Roman s čerstvě „vylepanou“ šiškou připomínal trestance z gula-gu. S jizvou po kulce, s věčným strništěm a se zlomeným nosem vypadal nebezpečně. Šel z něj strach. Nina však tvrdila, že se jí jako kriminálník líbí víc. Johanka si z něj dělala srandu. Prý jej přivede do školy a bude tatínkem děsit spolužáky.

Drsňák se nacházel v jakémsi marmeládovém stavu, kdy si jej mohly jeho blondýnky rovnou namazat na chleba. Ani sladká pohoda však neutlumila zakořeněný reflex pro případ, že se klídeček může vždycky zvrtnout. Někde hluboko v zákoutích mozku stál na stráži s kopím a se štítem římský legionář Romanus, který byl připravený tasit *gladium* a bojovat.

Kapitola 3

„Nechceš nám něco zazpívat? Třeba *Ach, synku, synku?*“ zeptal se Roman a pohlédl na Johanku. Cukalo mu v koutcích úst.

Ta se na něho nejdřív nevěřicně podívala a po chvíli se začala smát.

„To má bejt nějakej váš gorolskej vánoční rituál?“

„Váš polskej táta z Těšínska měl slabost pro Masaryka?“ zeptala se očekávaně a trochu ironicky Nina.

„Studoval výšku v Brně, tam načichl Moravou a nakazil se češtvím,“ vysvětlil Roman. „Hrozná nemoc.“

„Náš Jezusek zkrátka potřebuje před rozbalováním dárečků zazpívat písničku,“ pravil bratr Petr, který mezitím vstal a rozvalil se na gauči. Šklebil se stejně jako před čtyřiceti lety.

„Když byl tvůj otec malý, tak ji musel po večeři zpívat,“ dodal a mrkl na neteř.

„Jo, a ty ses křenil podobně blbě jako teď,“ připomněl mu Roman.

„Vy jste snad voba upadli na hlavu, ne?“

„Ale zpíváš přece hezky,“ přidala se Nina.

„Trhněte si nohou,“ řekla vzpurně Johanka a po krátké pauze trochu posměšně dodala, „rodinko.“

Nacházeli se v obýváku, který Roman znormalizoval tím, že před pár dny koupil stůl a čtyři židle. Jedličku nazdobil s dcerou narychlo nakoupenými červenými a bílými baňkami. Totéž platilo pro jídelní servis. Samotář mnoho nádobí nepotřeboval. Navíc loni při rozchodu Lenka vyčistila byt od své přítomnosti jako pečlivý vrah místo činu. Odnesla vše, co do společné domácnosti přinesla.

Měli krátce po večeři. Hrachovka a kapr s bramborovým salátem proložené kroupovým kubou s houbami, tradičním staročeským štědrovečerním pokrmem, který se v Saranovic slezské rodině ocitl díky prastrýci původem z Chrudimi. Trochu tím našťval Ninu, která chtěla přispět něčím českým od Mádlovic stolu, navíc Roman trval na slezské ingredienci, na kouscích bůčku, což komentovala rodačka z Hronova souslovím „gorolský barbaři“. Na úvod, stoje se sklenkou vína, přivítal Roman všechny u stolu a těžkopádně zaimprovizoval na téma, „že jsme se tak hezky sešli a ať se příště sejdem ve zdraví zas“. Johana během proslovu málem vyprskla smíchy.

Nyní dojídali novozélandský tradiční vánoční dezert Pavlova s kousky kiwi a jahodami v korpusu z pečeného krému ze šlehaných bílků. Petr si s výrobou dortíku připomínajícího českou pusinku nečekaně dobře poradil. Jeho výzva pronesená s provokativním úsměvem, že teď se jde na pláž, zůstala nevyslyšena.

„A víte vy co?“ řekla provokativně Johanka. „Tak jo. Ale můžete si za to sami.“

Postavila se ke stromečku, odhodila si pramen rozpuštěných vlasů z čela, dala si ruce v bok, nasadila výraz harmonikáře z filmu o dobrém vojáku Švejkovi a začala hlasitě zpívat.

*„Na Pankráci, na malým vršíčku, stojí pěkný stromořadí.
Na Pankráci, na malým vršíčku, stojí pěkný stromořadí.
Měl jsem holku namluvenou, ale jinej mně za ní chodí.
Měl jsem holku namluvenou, ale jinej mně za ní chodí.“*

„Dost,“ zaúpěla Nina.

Johanka udělala pukrle a začala rozdávat dárky. Roman koupil Johance carvingové lyže značky Elan, se správným výběrem mu pomohla Nina. Tu obdaroval jediným francouzským parfémem, který znal, což byl Chanel číslo pět. On sám pak od Ježíška dostal koženou zimní bundu.

„Tu starou, vyšisovanou ale nevyhazuj,“ ihned reagovala Johana.
„Co nevidět ti ji zabavím.“

Kapitola 4

„V kolik vám to jede?“ zeptal se zadýchaný Petr, když se zastavili.

Vyrazili si s bratrem na sváteční výběh, aby spálili nějaké ty kalorie.

„Nevím přesně,“ odpověděl Roman, který také doklusal. Vytáhl z ledvinky u pasu mobil a zkontroloval čas. „Myslím, že ve čtvrt na čtyři.“

Bylo krátce po deváté dopoledne. Zhruba před hodinou vyrazili po „starce“, původní silnici od Vendryně do starého Třince, která ztratila svůj význam v padesátých letech minulého století, směrem k obludnému Kauflandu za železniční zastávkou Třinec centrum. Tam podběhli kolejiště a vydali se dlouhou Polní.

Jakýsi genius loci je zbrzdil v místě kousek za budovou městského úřadu. Romanovi došlo, že zde kdysi stával domek, ve kterém se narodila jejich matka. Přestože bylo pět pod nulou, zamrazilo ho

v zádech a raději zrychlil. U jezu na Olze se otočili a velkým obloukem po ulicích s dendrologickými názvy podél řeky klusali zpět.

Na storku se pak vraceli až od restaurace Zobawa, kde Roman zamlada trávil hodně času, a poslední měsíc tam zas po večerech podezřele často vysedával opálený Novozélandan. Celou cestu mlčeli. To podstatné si řekli po Petrově příjezdu. Major bratrovi jakékoliv kontaktování Marie Konečné včetně biologické dcery Terezy zakázal. Majce v létě odpustili zbytek dvanáctiletého trestu, nepotřebovala otevírat staré rány.

Loučili se paradoxně nedaleko místa, kde před více než třiceti lety trojice opilý mladík omráčila a poté znásilnila sotva šestnáctiletou dívku, kamarádku z „placu“. K tomu odpornému činu došlo někde tady, v zeleném pásu oddělujícím storku od současné Jablunkovské, mezi šípkovými keři a kmeny jabloní a třešní.

„Tak se tam drž, brácho,“ podal mu ruku Petr. „Praha je všech Čechů ráj, ale ty jsi řízek z Gorolie.“

„Bude to fuška,“ rozloučil se Roman. „A ty přestaň po večerech pochlastávat U Zobawy.“

Cestou na Terasu začal jeho mozek bratrova slova zpracovávat. Zítřka měl zasednout ke štěpánské huse v Praze u Johančiných prarodičů.

Cítil, jak se vánoční kouzlo mění v noční můru.

Kapitola 5

Vladimír Mádl byl pánem domu ve všech aspektech této metafory. Roman hádal, že bývalý major československé armády rozhoduje o všem, co se v bytě vinohradského činžáku děje, od rodinných výdajů až po uložení kastrolů ve skřínce pod kuchyňskou deskou. Vůbec se nedivil, že Johančina matka Jiřina rebelovala už od puberty.

Na Ninu už zřejmě tak zupácký nebyl, odmala ji vychovával jako kluka, trénovala, věnovala se bojovým sportům. Krátký úlet s modelingem přešel. Když se vrátila z Paříže, vystudovala